

i det andet Tilfælde, siger han, var det et ganske underordnet Spørgsmaal. Men jeg gaar ud fra, at det ærede Medlems Opmærksomhed ikke i højere Grad er til Stede nu end før, og jeg skal derfor heller ikke spille flere Ord paa ham.

Det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen vil jeg gerne rette et Par Bemærkninger til. Den Tale, det ærede Medlem henviste til, og som var holdt i 1910 her i Tinget af det ærede Medlem Hr. P. Munch, kan jeg ganske give min Tilslutning. Det forekommer mig, at de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. P. Munch da fremkom med, er i den nøjeste Overensstemmelse med de Betragtninger, jeg i Dag har gjort gældende her. Det ærede Medlem Hr. P. Munch udtalte, som det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen gjorde opmærksom paa, at han var Modstander af tvungen Voldgift, saa længe det ikke maatte vise sig at være nødvendigt. Som det ærede Medlem den Gang sagde: Vi skal ikke kaste os ind deri, „medmindre det bliver overordentlig nødvendigt og saaledes, at man er fuldkommen nødt til, for overhovedet at holde Samfundsmaskineriet gaaende, at gribe ind med de skrappeste Midler. Derpaa staar det ikke nu“, siger det ærede Medlem Hr. P. Munch. Nej, det er rigtigt, for som jeg gjorde opmærksom paa i Dag, formaaede Forligsinstitutionerne i en Aarrække at løse de Opgaver, der var stillet dem, og det gjaldt ogsaa her i Danmark for det Tidspunkts Vedkommende, der her er Tale om.

Det er ogsaa rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. P. Munch siger i en anden Forbindelse i den samme Tale, at den tvungne Voldgift „ikke er berettiget fra Samfundets Side før det Øjeblik, da der foreligger en afgørende Nødstilstand, naar det har vist sig, at alle mulige andre Veje til at naa et rimeligt Resultat er glippede“. Det er netop Sagen, men saadanne Tilstande har foreligget et Par Gange i de senere Aar herhjemme, og det er med Henblik paa de Tilstande, dette Forslag er fremsat.

Dermed være ikke sagt, at saadanne Tilstande betyder, hvad det ærede Medlem Hr. J. Jacobsen kaldte Revolution. Hvis det ærede Medlem tænker sig, at Forliget ikke var kommet den 5. Juni 1925, vil man dog ikke kunne paastaa, at der Dagen efter vilde have været Revolution i almindelig Forstand, men alligevel vilde vi have haft en Tilstand, der betød en for hver Dag dyberegaaende Undergravning af Samfundets Økonomi, en Tilstand, der var af en saadan

Karakter, at man med Sandhed kunde sige, at Samfundets Velfærd blev sat paa Spil, og at de øvrige Samfundsklassers Velfærd — i øvrigt ogsaa de paagældende kæmpende Samfundsklassers eget Velfærd — var Indsatsen deri. Det er saadanne Tilstande, jeg mener er den fornødne saglige Baggrund for i Tide at forberede sig derpaa.

Det ærede Medlem udtalte, at den Rettesnor, der i Lovforslaget var givet for Domstolens Kendelser, var ikke tilstrækkelig konkret, og at det sikkert ikke vilde være muligt at lade en Domstol virke paa et saa almindeligt Grundlag. Det er dog, hvad man har gjort i alle de andre Lande, hvor der har været bindende Voldgift for Parterne, og jeg tror heller ikke, der kan indvendes noget derimod. Det er da ogsaa interessant at se, hvorledes en saa kendt Arbejderpolitiker som den tidligere Stortingspræsident i Norge, nu afdøde Castberg, siger, at det er ganske urigtigt at mene, at der ikke heri ligger fornøden Rettesnor for en Retskendelse; han siger, at „hvad der er ret og rimeligt“ findes der netop objektive Kriterier for i det almindelige Løn-niveau paa Arbejdsmarkedet og den i Samfundet almindelige Opfattelse af, hvad der er en rimelig Fortjeneste for Arbejde og Kapital. Det er indlysende, at naar man bevæger sig paa Interessestridighedernes Omraade, vil der aldrig kunne foreligge som Grundlag for en Domstols Virksomhed bestemte retlige Normer paa den Maade, som der kan foreligge for en almindelig borgerlig Domstol, der dømmer i Henhold til en almindelig borgerlig Lov.

Det ærede Medlem kom saa med den interessante Bemærkning, at der var ligesom noget i dette Lovforslag, der stred mod hans personlige Synspunkter, Følelse, hans personlige Synspunkter, sagde han, nemlig at man fra Samfundets Side skulde kunne træffe en bindende Afgørelse med Hensyn til Arbejdsvilkaar, som to Parter skulde bøje sig for. Ja, der er i og for sig ogsaa noget, der strider mod min personlige Følelse deri; men det er ikke Samfundet, som ønsker en saadan Tilstand, og jeg kan maaske rette det Kontrapørgsmaal til det ærede Medlem, om der ikke er noget, der strider mod hans personlige Følelse i de Kampe, som finder Sted mellem de to Parter, og som gør en saadan Indgriben nødvendig. Det er dette, vi maa afveje.

Der gælder i Forholdet mellem Organisationernes Magtfuldkommenhed og Samfundet det samme, som gælder mellem Samfundets enkelte Individuer; den enkelte